

Передплата

на «РУСЛАНА» внощити:

в Австрії:

на цілий рік . . . . . 30 кор
на шість місяців . . . . . 10 кор
на чверть року . . . . . 5 кор
на місяць . . . . . 170 кор

За границею:

на цілий рік . . . . . 16 рублів
або 36 франків
на шість місяців . . . . . 8 рублів
або 18 франків
Поодинокі числа по 10 сот.

РУСЛАНА

«Вирвеш ми очі і душу ми вирвеш: а не возьмеш милости і віра не возьмеш,
бо руске ми серце і віра руска.» — З Русланових псалмів М. Шашкевича.

Виходить у Львові що дня
крім неділі і руских свят
є 5½ год. пополудні.

Редакція, адміністрація і
експедиція «Руслана» під ч. І.
пл. Дамбровського (Хорунжани). Ек-
спедиція місцева в Агенції Со-
коловського в пасажі Гавемана.

Рукописи звертає ся лише
на попереднє застереження. —
Рекламациі неопечатані вільні
від порта. — Оголошеня зва-
жачні приймають ся по ціні
20 с. від стрічки, а з «Наді-
сланім» 40 с. від стрічки. По-
дани і приватні доносеня по
30 с. від стрічки.

Наша молодіж.

(X) Молодіж — се будуччина нашого народу, се молоде покоління, котре займе перегином місце нинішнього покоління, в її руках спічне перегином керма народного життя, доля руского народу. Тим то очі всіх щирих приятелів народу, котрим не може бути байдужною его будуччина, его доля, звернені на молодіж. На молодіж покладають щирі народолюбці всі свої надії, всякі прояви поступу, праці, народолюбства посеред молодіжи відбивають ся справдешньою радістю в кругах старших, а навпаки всяка байдужність, її хиби викликають жалі і сум.

Недавно в Літ. Наук. Вістнику п. В. Гнатюк вельми чорними красками змалював образ сучасної молодіжи, а головну вину приписав «Русланові», що дораджує молодіжи вчити ся, а відраджує вмішувати ся до політики. Ми присвятили тим выводам п. В. три статі і виказали безосновність его нападів на «Руслана», а також пересадність его докорів, звернених до молодіжи і вказали заразом способи поправи сучасного положення молодіжи.

Небавом після того відозвав ся голос з иншого боку, а іменно «Галічанін» заговорив також про свою «маладьож» і докоряє їй, що діяльність її годі замінити «не лише в товариствах, але взагалі в публичнім житю» і зазначає, що між молодіжю его табору «повна апатія або безощадна критика всего». Докоряє «Галічанін» своїй молодіжи, що она не бере ся до популярних писань для народу, що она звиняє ся, що не уміє писати для народу, і волить провести свободний час на розвеселеннях, як писати щонебудь для свого народу. В суспільній і політичній діяльності не бере також участі, а проживаючи на селі не загляне до читальні, не відчитає там якого відчиту, хоч читальню має під носом, бо вважає себе «аристократом» і розмовляє хиба деколи з селянином «по великій милости своей». З того отже доходить «Галічанін» до висліду, що у молодіжи мало народолюбства, нема належного зрозуміння поступу, нового устрою життя і засновків, які приніс з собою XX вік і зазначає, що старше покоління стоїть ближше народу, як нинішня молодіж, як байдужна до всего руско народного руху, так і та, що все критикує.

Однак хоч «Галічанін» вказав на хиби своєї молодіжи і не можна сих докорів назвати неоправданими, то не подав причин, задля яких молодіж попала в таку байдужність, задля чого она стала «аристократом» і тим відбила ся від народу дальше, як старе покоління, длячого она не бере ся до писання, а волить байдикувати або лише критикувати.

Годить ся отже передовсім пригадати, як то «Галічанін» і вся москвофільська печать піднімала на сміх усе, що народне, чи то нашу рідну мову, котра видавала ся їм х л о п с к о ю, простою, чи наше письменство, чи наші «українські» гімназії і т. д. Очевидно все те роблено в тім на-

маганю, щоби не лише молодіжи і взагалі інтелігенції рускій, але й навіть селянам обмерзати свою рідну мову, рідне письменство а тим промостити дорогу до московщини, котру виславляло ся як щось висшого, благороднішого, панського. Тим способом впоювано аристократизм в нашу молодіж і суспільність, однак она від свого рідного, питомого відстала, а до тамтого не пристала, бо не тільки молодіж і інтелігенція не вивчила як слід московщини, але й редактори «Галічаніна», «Русского Слова», «визданій общества Качковського» і «Гал Русск. Матиць» немилосердно калічать московщину і родовиті москалі називають се язичіє справдешньо «тарабарщиною». З понуки «Галічаніна» ет еопс москвофільська молодіж вчащає до польських гімназій або до німецької, не хоче вчити ся своєї рідної мови, тим то нічого дивного, що не уміє і не хоче писати для свого народу, від котрого відчужила ся, бож для народу треба би писати его рідною мовою, котрої та молодіж не признає і не вміє.

Не перечимо, що деякі рідкі одиниці зпоміж молодшого покоління москвофільського вивчили потроха основніше московську мову і намагають ся нею писати. Алеж се давно признано, що справдешній талант може виявити ся лише у своїй рідній мові і на се маємо в нашім письменстві стілько непохитних доказів. Отже байдужність москвофільської молодіжи, неохота її до праці літературної, до праці для народу треба приписати тій цілій москвофільській печаті, котра все впоювала в нашу суспільність погорду для всего свого питомого і рідного, а захвалювала «все готове, варене і печене» з московского письменства. Хтож відцурав ся своєї мови, свого письменства, той не може полюбити сего народу, не спосібний до ніякої жертви для него, до ніякої праці.

Отсе повинні зрозуміти керманічі москвофільські, котрі ведуть справдешню деморалізацію між молодіжю нашою, по своїх бурсах та інститутах, мужеских і женських, а тим способом виривають з її серця ту крихту любови, яку она мала до свого народу, гасять ту останню іскру, котра могла ще її загригти до праці і до саможертви для народу. Справді нема в ніякій славянській народности такого ренегатства, як у нас, а Угорська Русь, де москвофіли вели свою пропаганду, може стати відстрашаючим прикладом, до яких вислідів се може довести. Крайна отже пора покинути сю кириню, яку завели наші москвофіли на шкоду руского народу, его культурного і національно-політичного розвитку.

З державної ради.

На вчерашнім засіданю, по кількох відповідах міністра внутрішних справ, приступлено до дискусії над бюджетовою провізорією.

Пос. Скене, яко референт бюджетової комісії падыкає над унядком парламентаризму в

Австрії, в наслідок чого парламент не виконує свого найважнішого права контролі над державним господарством. Бесідник хвалить регулямін французької палати послів, який признає президентови право цензури з частинним віднятем дієт і виключенєм з засідань з причини провокацій, обид і грізьб зі сторони послів або і членів правительства. Колиб у нас примінено такі зарядженя, то часто не стало би комплету, а на двестах заощаджено би грубі гроші (сміх).

Головною причиною, що парламент був неспосібний до праці, були національні борби. В Моравії ми доказали — говорив бесідник — що можна усунути національні борботби, коли по обох сторонах панує почутє справдешности і патриотизму в загальнім інтересі краю. Сподіємо ся в Моравії, що там також буди заведене загальне право виборче на засаді катастроф виборчих.

Пос. Жачок виводив, що причиною злого в Австрії є дотеперішня виборча ординація, прикривна для Німців, які мимо сего внесли до парламенту обструкцію і убили его. Чехи мають надію, що Австрія дійде еще до розцвітту при помочи загального виборчого права, яке прийняли чеські послы вповні ідуци за духом часу і будуть бороти ся за нею. Бесідник остерігає правительство і сторонництва перед такою виборчою реформою, яка дала би такий сам вислід, як дотеперішня ординація. Історична індивідуальність королівств і країв мусить бути уягледнена. Чехи також з національного егоїзму стоять за загальним правом голосованя, а противлять ся борбі одної верстви против другої. Борба народности не зникне з парламенту через загальне голосованє, але треба з тою реформою перевести основну ревізію конституції з уягледненєм факту, що Австрія є союзом держав, повставшим з історичного полученя кількох королівств і країв, яких відносини є відмінні.

По промовах пос. Бянкінського, який обговорював відносини Дальмації, пп. Хоца, Голанського і Плянтана (з Любляни) заявив голос президент міністрів бар. Гавч. Застерігаючись, що не є вною правительства те, що мусить ухвалювати ся провізорія бюджету, а не бюджет, заявив в справі поліпшеня біту урядників, що его обовязком є в імени правительства не будити великих надій, ані не давати їм великих приречень. Не тому, щоби правительство не хотіло пособити, о скілько лиш позволять матеріальні средства, але тому, що між аграрним населенєм панує нужда та між ремісниками і робітниками і треба вволити численним, напливаючим петиціям о визначні підмоги. Президент міністрів дає рішуче напінненє тим урядникам, які забуваючи на своє дисциплінарне відношенє до служби, в невідповідний спосіб зазначають свої домаганя супротив правительства, хотий би се діяло ся поза службою, або в службі на мнимо легальних основах. Такі прояви правительство намірене здавити беспосередно. Бесідник доторкає з вдоволенєм мирного настрою в судетских краях та компромісу в Моравії і відповідає прихильно на вывода пос. Бянкінського в справі полученя Дальмації з монархією.

Відтак переходить міністер до обговореня виборчої реформи і заявляє з цілою рішучістю, що правительство внесе з овіджене предложєнє в лютім сл. р. (Гучні оплески). На-

Телеграми

з дня 16. грудня 1905.

Будапешт. Бувший міністер скарбу Дюкач прибув вчора до Відня і мав нині бути у цесаря на авдієнції.

Кольман Сель конферував вчора з гр. Андраним, Кошутом і гр. Аппонім. Соціялісти проєктують на день 19. с. м. (отворене сойму) велику демонстрацію за загальним правом голосування.

Берлін. З Москви доносять, що там прийшло оводі до справдішної битви між робітниками а війском. Війско ужило машинних карабінів. Много осіб було ранених.

МАЛИЙ ФЕЙЛЕТОН.

О. Павло Штокалко.

Цвѣти Маріі.

XIII. Ірод.

1. Зажурился Ірод лютий,
Голову схилив,
Бо учув, що в Вефлемі
Цар ся народив.
2. Цар великий і могучий,
Що зємлю цілу
Поковає і загорне
Під керму своєю.
3. І журился Ірод лютий
Так і ніч і день,
Видав розказ, щоб всі діти
Вирубати в пень,
4. Не вино червоне ллється
З чарок золотих,
Ллється кровця неповинна
Діточок малих.
5. Не весільна піснь несе ся
По селах містах,
А плачу і зойку голос
І смертельний страх.
6. Мов ті цвѣти під косою
По сьвятій землі, —
Так котять ся немовляток
Головки малі.
7. А Марія із Йосифом
У кроваві дні
Утікають до Єгипту,
Як велів Бог в сні.

XIV. Сьвята родина.

1. Хто хоче зазнати хвилинку раю
І мірною щастя годину,
Нехай попровадить всю думку свою
На Божу, сьвятую Родину;
Там хвильку від бурі життя відічне,
Там тихим, щасливим раєм відічне.
2. Хто хоче учить ся в школі життя,
Побожности в тихій покорі,
Хто хоче учить ся, як плисти за дня
Вперед по житейському морі,
Нехай на родину згадає сьвяту,
А знайде бездонну наук глибину.
3. Ісус і Марія і Йосиф старець —
Господня се трійця сьвятая,
Се божої слави і чести вінець,
Що божий престол украшає;
У ній то знаходить приют чоловік
На серце зболіле знаходить в ній лік.
4. Хто хоче зазнати хвилинку раю
І мірною щастя годину,
Нехай попровадить всю думку свою
На Божу, сьвятую Родину;
Там хвильку від бурі життя відічне,
Там тихим, щасливим раєм відічне.

— **Деструктивні елементи.** Dziennik Poznański в ч. 281 замістив допис з Львова, в якій подає цікаву характеристику польської молодіжі і жерело всякої ворохобні між польською молодіжкою у Львові. «У всіх наших школах — пише львівський дописувачель „Dz. P.“ — а головню у висших школах маємо тепер велике число молодіжи з Королівства і з занятих провінцій. В обох університетах: в Кракові і у Львові, в політехнічній школі у Львові, в хліборобській академії в Дублянах, в ветеринарній академії і в лісовій школі у Львові значний процент учеників становить молодіж з Королівства. Вони визначають ся живійшою вдачею від галицької молодіжи, а передовсім на точці прояву патріотичного чувства — по довголітнім гнеті, під яким вирости, не уміють тепер часом удержати властивої міри. Вельми є покванні до патріотичних демонстрацій і хочуть учить «приєпанних галичан» патріотизму — хоч у нас демонстрації зовсім по потрібні, бо кождому вільно виявляти свої народні почування з необмеженою свободою, аби лише не порушити звичайних правил порядку і публичного спокою. Але наша молодіж радо дає учить ся Варшавякам, як уряджує ся патріотичні демонстрації і тим пояснюють ся ті події як котячі музики перед німецьким консулятом, походи гімназистів по улицах Львова» і т. д.

— **Крадіж дорогоцінної рукописи.** З бібліотеки тов-а Graus в Лондоні украдено дорогоцінну рукопис з XIII століття, вартости чверть мільона корон, і рідку книжку з 1614. р. Рукопис мала 154 сторін, зладжена на пергаменті, мала вельми гарну орнаментацию. Рукопис і книжка були на послідній археологічній виставі в Лондоні. З вистави повернули до бібліотеки і пропали з шафи. Заряд бібліотеки назначив високу нагороду для того, що вкаже на слід злодія. Виключене є, аби рукопис могла набути яка бібліотека в Европі. Сліду злодія пошукують тому в Америці.

Наука, штука, література

— **„Артистичний Вістник“.** (Дальше) Однак доперва рубрика „Огляд“ для критичних заміток і новинок „Арт. Вістника“ доказує, як далеко може піти п. редактор Труш в своїй грубоватій пошпалляції. Наводячи склад „комісії для артистичного наглядру руского театру“, повторяє звісний дотеп Ява Галья про людий, що не знають відріжнити віолінового ключа від ключа від дверей. Однак інакше виглядає, почувши се з уст такого музика як п. Галья, та ще при йовіяльній бомбі пива, а зовсім інакше коли читає ся в „Арт. Вістнику“ з підписом п. Труша, котрий може і сам добре не знає, до чого служить віоліновий ключ. П. Труш твердить, що в такій комісії повинні засідати передовсім літерати, а не люди з „нічо не вначучими декорациями, як ц. к. доктор, професор“ і т. п.

Та сьматасмо п. Труша, чомуж то він собі додає в тім самім Арт. Вістнику непотрібну декорацию „Артист Іван Труш“, замість сказати по просту: маляр? Дальше кпить собі п. Труш з членів комісії, що п. Глянджук „засідає“ хіба на те, щоби репрезентувати краєвий виділ, п. Чернявський на те, щоби судив справи а ла Губчак; тільки п. Копачови признає всесторонність відомостей а п. Коповскому знає граматика, за те пп. Колесса і Кокорудз післяного «цілком злишні, бо не визначають ся ані відчуванем, ані знавем того, що називає ся драмою, або театром. А вже цілком комічне — для п. Труша — вражінє як член такої комісії робить п. Дністрянський». Тут висказує ся п. Труш з таким цинізмом про наукову вартість руского професора приватного права, що не можна здержати свого обурєня мимо того, що се вийшло від такого всесторонного... анальфабета, як теперішній редактор «Арт. Вістника!»

Помилувавши відтак п. Леся Мартовича з его оповідаваннями (хотий і єму хоче п. Т. розшурпунати ество дотепу — та чинить се зовсім невдачно) п. Труш з завзятем, гідним ліпшої справи, накинув ся на проф. д-ра І. Пулюю за его „Нові і перемінні зьвізди“. Не подобало ся «критикови», що під сьм титулом впакував автор до збірки ріжні речі — «але як можна впакувати всячину в такі рами — каже п. Тр., стає мені ясно аж по пізнанню констеляції в голові автора(!). Дальше відсилає критик автора до зєчера на науку(!) та оцінивши «розвідочку про зьвізди» як дуже «слабовьку», твердить, що «таке може написати спритний гімназист по про-

читаню двох-трох відповідних брошур». Інсинує др. Пулюєви, що хоче робити собі лише рекляму і піднести вартість твору тим, згадає начеб то в мотронівськїм хуторі розказував се оповіданє про зьвізди на бажанє покійного Куліша. Тай, небіщикови Кулішови дістало ся, бо про него „критик“ видає осуд, що «належав до типічних рутенських маньяків (!) що люблять робити політику, значить нюхати, деб можна зійти ся з великими панамі, засідати з ними, їсти, пити, виголошувати тоасти і конферувати в справах будучности нації». А і п. Кулішевій приисує автор мало що не маняцтво на точці «вивиснування мужа» та каже, «що як раз пані Кулішевій придалаб ся людина, щоби єї зупиняла от хочби перед такими кроками, як обсилати музеї Кулішевими меблями» і закидує др. Пулюєви, що піддержує єї порожиність, оповідаючи напись на гробі Куліша, «яка є за претенсionalità, як на третьорядного(!) письменника». Взагалі «критик» має замір напятиувати автора, який просто за мало інтелігентвий (!), щоби поза фаховими працями і конечною кореспонденцією міг брати за перо (!) забирати голо: у поважних справах (!!!). На нещєє — каже п. Тр. дальше — проф. Пулюю уже другий такій «письменник» (першенство належить ся д Павликови), що пише несмачні ні євітниць та втягає цілком невотрібно в гру і треті особи.

Взагалі є ілка Франко-Труш страшно боїть ся того, щоби хтось не „перепачкував ся“ до руского пантеону, де як до тепер місце єдино для них обох, бодай тут, на галицькій землі. Та тільки коли п. Франко «лицять» немилых собі мнимих чи дійсних кандидатів до «вчности», не виявляючи причин свого діланя, то п. Труш в своїй наївности голосить се, як не знати яку філософічну мудрість. «Проф. Пулюю — маю підставу судити (каже п. Тр.) хотьби з брошурки — належить до тих наших типових Streber-ів, що бажать можливо як найдешевшим способом перейти до вчности як національні велитні. До сеї ціли уживає він у нас загально званих і загально принятих способів, якими є от наприклад листуванє з «великими людьми». «На жаль велич покійного Куліша» — виводить дальше п. Т. — є kwestія. Про се проф. Пулюю натурально не знає (!), але щось трошки відчуває, чого доказом горячково канонізованє покійного.» «Отак д. Пулюю, поставивши Куліша на високій паперові котурни, сам причепив ся до него (!) і так начала ся вандрівка тією самою дорогою, якою от ще недавно пробував Павлик «перетварувати ся» контрабандою під полою Драгоманова до вчности, также на верхи вікової слави, і от от в хвили, коли прийшло ся переступати поріг — зявив ся і тут Франко...»

Наївний п. Труш не добачує, що всякому читачеві стає ясно, що він чинаючись великих і заслужених у нас імен, також управляє власне «пачкарство до вчности», тільки що инші роблять «ставлячи других на паперові котурни», те він хоче осягнути, обкидаючи їх паперовим болотом. Ріжниця тільки в способі, а не в ціли. І так п. Труш поучає дальше „добродія електротехніка“ (себ то проф. Пулюю), що він мабуть ніколи про се не думав, що любов не праця, не творчість, отже й не заслуга, а прьемний психічний стан (!), скажам просто: прьємність собі (!!)... „Професор-капіталіст може й не догадає ся, що його патріотичні почування, яким він віддав ся по вечері (!), илили з правильного травлення його жолудка (!!), а записує їх собі, як практичний чоловік під рубрику „патріотизм“. Закидує п. Пулюєви Par excellence Patriotismus і Größen-Wahn-Gemeinheit, наводячи живцем зарвані десь, а не перетравлені німецькі, псевдофілософічні фрази та вкінци видає вирок, що „брошурка д-ра Пулюю надає ся до сатиричного журналу, а хто вже має в своїй бібліотеці: Застирця Історію укр. літератури, Бажаньского Малоруску мєльодіку і книжечку про ювілей Павлика — може собі новими і перемінними зьвіздами скомплетувати бібліотеку наших клясяків“.

(Конець буде).

Надіслане.

Ортопедичне заведенє
Доцента д-ра Габришевського
тепер площа Марійська 10.

ЗНАМЕНИТИЙ МІД ДЕСЕРОВИЙ

кураційний по 6 К, „раритас“ медоборів по 6 К
60 сот. за 5 клгр. франко. Мід в плястрах 1 клг.
2 К. Від руского замовлення даю 20 сот. на бу-
дову театру.

Кореневич, емер. учитель, Іванчани
177(1-?)   почта в місті.

Стация почтова
телегр. і зейзн.
Unterthemenau.

Річний оборот
поверх
3.000 вагонів.

Унтертеменауска фабрика
виробів з глини

ІВАНА КНЯЗЯ ЛІХТЕНШТАЙНА

в Unterthemenau bei Lundenburg, поручає:
гарні глини нафелів великого роду і витривалости на
хідини, двірці, стайні, подвіря і т. п., дальше плити
мозаїкові в тисячах десетів від найпростішого до най-
богатшого виконани (рід а продукція 15 мільонів
 плит) для церков, шкіл, фабрик і т. д. подвійно
поливани камінні рури, комини, ремізові рури, поливані це-
гли (сухопрасовані з найкращою витривалостию для
пальових будівель, мокро прасовані для будови кана-
лів), плити до викладання стін і фасад, блискучі плити, да-
хівні великого роду, натуральної краси і поливані у
всіх барвах, рури до дренаваня, кафлі до печей.
Ілюстровані цінники даром і оплатно.
Число робітників 700.

Всілякі
КУПОНИ

вильосовані

цінні папери

виплачує без потрученя
провізії або коштів

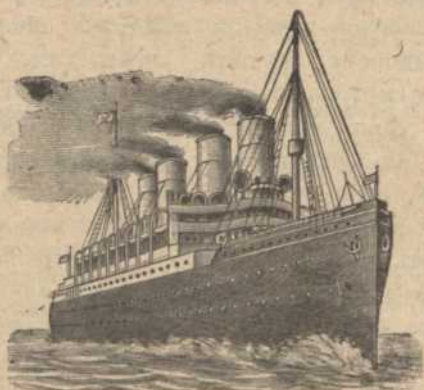
Контора виміни

ц. к. упр. гал. акц.

БАНКУ
Гіпотечного.

Книгарня Наукового Товариства ім. Шевченки

у Львові (ул. Театральна ч. 1) повідомляє, що
має на складі отсі новини: II том „Історії Укра-
їни-Руси“ Грушського, II вид. бреш. 7-50 К, опр.
в полотно 8-90 К, опр. в півшкірок 10 К, Лепкого
„В горах“ гарно оправні по 2 К, „За красою“,
альманах в честь Кобилянської, брош. 3 К, опр.
4 К. — При замовленю оправлених книжок про-
симо подавати, якої краси має бути справа.

До
Америци
і Канади

перевозить найдешевше і' busidko
ЛІНІЯ КУНАРДА
заступництво для Галичини
ЙОСИФ АЙЛЕ
у Львові, улица Браєрівска ч. 6.

Кашель!

Хто на него терпить, най уживає ви-
пробованих усмиряючих і смачних

Kaiser's Brust-Caramellen

2740 нотар. потверджених свідочств стверджув
певний успіх при кашлю, хрипці, катарі і флегмі.

Пачка 20 і 40 сотників. Правдиві лише з маркою
охоронною „Три сосни“. Склади: у Львові: С. Гай,
аптека; Зигм. Рукер, аптека; Петро Миколай і
Ска, дрогуєрия; Якоб Байзер, аптека; О. ф. Вік-
клер і Син; Кароль Палевский; аптека; Ів. Шин-
лес; М. Лавовский аптека; Адольф Ашкеназі,
аптека під зол слоном; І. Шпес-Поратинский,
аптека; Антон Ербар; Едмунд Куріер, дрогує-
рия; — Лев Каліер, аптека в Бродах; Ноахим Фрід-
ман, ант. в Миолаєві; Зигм. Ротенберг, аптека в
Олеску; Герм. Енглендер в Перемишлянах; Мар-
тин Собель в Стрию, Д. Ройгер, ант. в Зборові;
Моріц Бібрінг, ант. в Станиславі; Стан. Бурса,
в Косові; Юліян Новицкий, ант. в Пенчизині; Е.
Стенцель, ант. в Коломиї; Адольф Дуретер, ант.
в Бережанах; Зигм. Лі дес, аптека в Вишнівчику;
Золотислав Нагайке окр. ант. в Бережанах; Б.
Валь, дрогуєрия в Станиславі; І. В. Ліпк. дрог.
в Ярославі; Е. Геллер в Надвірні; С. В. Лінгінгер
в Самборі; Др. Юл. Францос, ант. в Тернополі;
Вільг. Лндесберг, ант. в Бродах; Здислав Завал-
кевич в Камінці; Г. М. Фішер, ант. в Станиславі;
Аптека під Білим Орлом В. Філіпка в Н. Санці;
Лавр. Цімерман маг. фарм в Підволочисках; Івн.
Гешелес, ант. в Городну; Ст. Фалішевский, ант.
в Балигороді.

Colosseum
в пасажі Германів

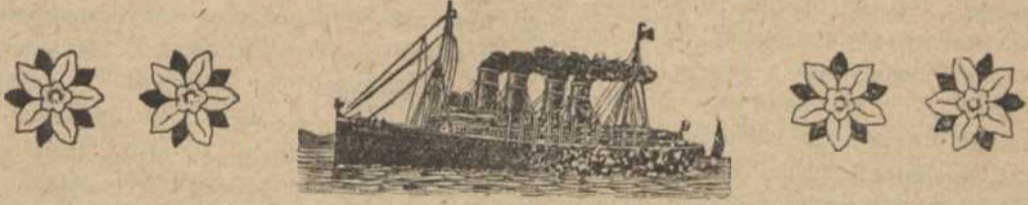
при ул. Соняшній у Львові.
від 1. до 15. грудня 1905.

Нова сензаційна
програма.

Щоденно о 8. год. вечер представлєне. В
недїлі і свята 2 представлєня о 4. год. попол.
і о 8. год. вечером, Що п'ятниці High-Life пред-
ставлєне. Білєти вчаснійше можна набути в
конторі Пльона при ул. Кароля Людвика ч. 9
З куплєним білєтом на фотелі, /льожі і-ряди
крісла можна їхати даром на представлєне ом-
нібусами Кольосєю, які ждуть коло Відєвської
Каварні.

Мумки **CORIL** можна набувати в „Со-
кільській Базарі“ у Львові
і паперці **CORIL** і у всіх торговлях вкраю.

ДО КАНАДИ

як і до всіх других заморских земель переправляє **НАЙДЕШЕВШЕ**
повсюди знакома фірма:

B. KARLSBERG
HAMBURG, Ferdinandstrasse 15.

Поки хто шифкарту купить, нехай порівнає мої ціни з цінами агентів корабельних.

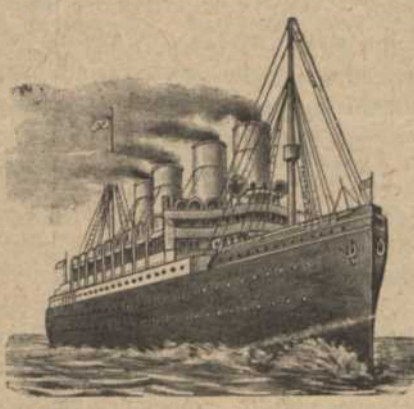
ПОДОРОЖ до Америки.

Ціни їзди

Гамбург-Новий Йорк

Поспішними пароходами 7—9 днів	корон 178
Почтовими пароходами 10—11 днів	„ 172
Антверпія-Канада	„ 154
Гамбург-Буенос Айрес	„ 142

Всяких інформацій що до їзди до Америки
Африки, Азії і прогулькових поїздов по Серед-
земнім морі уділяє

Лнія: Гамбург-Америка.

Генеральний репрезентант для Галичини:

І. ЕТТИНГЕР, у Львові, ул. Городецька 95.